

De eleccions

HOM suposa que al cridar als comicis a la opinió nacional, no es tracta sino de fer un concurs de premis i mereixements de les persones que han representat als diferents districtes. Però çò no es sino una nova forma subreptícia de les pràctiques caciquils d'altres temps. El despertar anticaciquista de Catalunya es va fundà més que en la adhesió personal a determinades persones, amb la fe en els ideals i en els programes que representaven. No va esser altra fi, el que es va proposar la Lliga Regionalista a la seva fundació. Substituir els personalismes i el torn pacífic dels gremis polítics espanyols, per la expressió veritable d'un sentiment sincer vers les idees que representen els partits polítics que representen la defensa dels interessos nacionals, i çò es arribat a casi tots els districtes catalans, com han confessat palesament en moltes circumstàncies els mateixos detractors del catalanisme.

El districte de Granollers va lliurar-se del jou caciquista amb les eleccions en que el nostre amic senyor Plaja va esser elegit. De aleshores ençà, per més esforços i per moltes que hagin sigut les malifetes dels cacics, no han pogut corrompre a la opinió i aquesta, rebel a totes les imposicions, despreciant les més absurdes arbitrietats, s'ha manifestat d'una manera incontestable contra els vells procediments electorals.

Tots recordarèm aquelles cèlebres eleccions en que presentant-se candidat aquella nulitat que es diu Boët, amparat per el servil Suárez Inclán, va volguer ofegar amb la força i amb la coacció més intolerable, la lliure emissió del vot. Res va defindre a n'els delegats governatius, al servei de la comandita Torras-Bosch, contra aquella que no constituïen les seves conviccions. Destitucions, presons, multes, tot es va ensejar, pero com no era menys d'esperar dels vallesans, la

seva voluntat de qu'en Plaja fos el seu representant, va triomfar contra els vils mitjans empleats a la lluita.

Les últimes eleccions generals que donaren l'acta al nostre bon amic i candidat en les propietats, senyor Lligé, van esser una innovació en les nostres costums del sufragi. No poguent-se utilitzar la violència en prò d'aquell marquès que per esser conegut i admirat va estampar el seu retrat a totes les fatxades dels pobles i pensant-se que els vallesans facilment venian la seva consciència, varen fer caure una pluja de quartos, subvencionant i comprant a determinades persones, subastant els vots, esfonsant indecorosament mils de duros i fent alarde cíníc d'una immoralitat vergonyosa, d'una venalitat punible, varen resultar, com vulgarment es diu a Espanya, *compuesta y sin novio*.

Ara, no sabem quina sorpresa ens guardan. Des de luego asseguraran a Badalona qu'el Vallès està per ells, i al Vallès diran que la victòria els vindrà de Badalona. Aquí seran uns fervents creients, fins donaran algún bitlletot dels que tenen tres ceros per algunes campanes o per algún rellotge de determinada parròquia, però çò no impedirà que a Badalona siguin uns terribles bolcheviquis, capaços de menjar-se crus als capellans més amagats i de cremar tot lo que sigui burgesia i s'oposi a les seves radicalíssimes tendències revolucionàries.

Vos diran que aconseguiran per els pobles la mar-i-morena, i no podran aconseguir ni que s'acabi el pont del Congost. Vos anunciaran que volen una administració pulcre i honrada i no s'en recordaran dels pobres acreedors del municipi de Granollers, condemnats a no cobrar mai mes. Vos diran que els regionalistes han perdut tota la seva influència, sens recordar que totes les obres i millores que s'han fet al Vallès han sigut obra dels nostres diputats, i així anirà continuant l'història i així aniran ensarronant la gent, sens perjudici de fer candidatures falses, de pro-